

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Jany Knotkové a soudkyň JUDr. Radky Šimkové a JUDr. Anny Vandákové ve věci žalobkyně: **L H interiér, spol. s r. o.**, se sídlem v Prostějově, Karlov 6, IČ: 60721383, zastoupené JUDr. Martinou Hrbatovou, advokátkou, se sídlem v Prostějově, Karlov 6, proti žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem v Praze 2, Vyšehradská 424/16, IČ: 00025429, o zaplacení částky 107.400,- Kč, k odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 14. července 2011, č. j. 12 C 85/2007 – 94,

takto:

- I. Odvolací řízení se ohledně výroku pod bodem I. rozsudku soudu I. stupně zastavuje.
- II. V zamítavém výroku o věci samé pod bodem II. se rozsudek soudu I. stupně ohledně částky 14.500,- Kč mění tak, že je žalovaná povinna zaplatit žalobkyni 14.500,- Kč do patnácti dnů od právní moci rozsudku; jinak se ohledně částky 87.400,- Kč v tomto výroku potvrzuje.

- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na nákladech řízení před soudy obou stupňů 26.006,- Kč do patnácti dnů od právní moci rozsudku k rukám advokátky JUDr. Martiny Hrbatové.

O d ů v o d n ě n í

Soud I. stupně rozsudkem shora uvedeným rozhodl tak, že je žalovaná povinna zaplatit žalobkyni do patnácti dnů od právní moci téhož rozsudku částku 5.500,- Kč (výrok pod bodem I.) a na nákladech řízení k rukám její zástupkyně (advokátky) 9.600,- Kč (výrok pod bodem III.) a že se žaloba ohledně zaplacení částky 101.900,- Kč zamítá (výrok pod bodem II.).

Rozhodoval o náhradě nemajetkové (imateriální) újmy podle zák. č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (též „zák. č. 82/1998 Sb.“), nastalé v důsledku nepřiměřené délky řízení vedeného před Okresním soudem v Prostějově pod sp. zn. [REDAKCE] k němuž se žalobkyně připojila jako poškozená s tím, že jí odsouzený M [REDAKCE] S [REDAKCE] způsobil odcizením věcí (mobilního telefonu, fotoaparátu a peněžní hotovosti) škodu ve výši 18.681,40 Kč (též „předmětné řízení“).

Učinil tak za situace, kdy v rámci předběžného projednání nároku (§ 14 zák. č. 82/1998 Sb.) žalovaná uznala nepřiměřenou délku předmětného řízení s tím, že samotné konstatování porušení práva se jeví jako dostačující.

Dospěl k závěru, že samotné konstatování porušení práva se nejeví jako dostačující a přiměřeným zadostiučiněním, které ve smyslu ustanovení § 31a zák. č. 82/1998 Sb. žalobkyni náleží, představuje částka 5.500,- Kč.

Východisky rozhodnými mu přitom byly: 1/ celková délka předmětného řízení, 2/ složitost předmětného řízení, 3/ jednání žalobkyně v předmětném řízení a 4/ význam předmětu řízení pro žalobkyni.

Vyslovil názor, že délce předmětného řízení, tj. (cca) sedmi letům, a částce 15.000,- Kč, která je v poměrech v České republice přiměřeným odškodněním za jeden rok řízení, odpovídá základní částka, z níž se při určování výše přiměřeného zadostiučinění vychází, a to 105.000,- Kč (výpočet: 15.000 x 7). Tuto částku je třeba snížit se zřetelem na složitost předmětného řízení o 30 %, na jednání žalobkyně v předmětném řízení o 20 % a na nižší význam předmětného řízení pro žalobkyni o 40 %.

Délku předmětného řízení zvažoval od 25. března 2003, kdy došlo k podání obžaloby, do 7. května 2010, kdy došlo k vyhlášení rozsudku, jímž (mimo jiné) byla M [REDAKCE] S [REDAKCE] uložena povinnost k náhradě škody způsobené žalobkyni.

Při hodnocení složitosti předmětného řízení vzal v úvahu, že probíhalo na dvou stupních soudní soustavy. V prvním stupni rozhodoval soud opakovaně. Bylo prováděno rozsáhlé dokazování včetně výslechu značného množství svědků. Celkový počet těchto svědků dosáhl 140. Šlo o věc značně složitou po skutkové i právní stránce. Obžaloba obsahovala celkem 122 skutků, z nichž některé se týkaly jen někoho z obžalovaných, některé se týkaly více obžalovaných současně a také třetích osob. Obžalovaní využili svého práva nevyprávět. Pakliže někteří z nich vypovídali, byly jejich výpovědi poněkud zmatečné.

Při hodnocení jednání žalobkyně v předmětném řízení dovodil, že se na jeho délce nepodílela ve smyslu obstrukcí, avšak se nijak nesnažila o jeho urychlení, a to buď podáním formálního prostředku, kupř. stížností na průtahy adresovou předsedovi soudu či neformálně, kupř. žádostí o nařízení jednání či jakoukoliv urgencí.

Význam předmětného řízení pro žalobkyni shledal nižší než standardní. Nešlo totiž o věc, s níž je spojována potřeba zvýšené péče soudu o rychlé vyřízení věci. Žalobkyně je právnickou osobou (společnost s ručením omezeným), její nárok má původ v odcizených věcech (mobilní telefon, fotoaparát, peněžní hotovost), které nejsou pro její existenci rozhodující a výše škody (18.681,40 Kč) není zvláště vysoká. Žalobkyně navíc nepodala adekvátní prostředek, který by směřoval k urychlenému řízení a pokud byla volána jako svědkyně k jednání, tohoto se nezúčastnila a svou neúčast omluvila.

Žalobě pak co do částky 5.500,- Kč jako důvodné vyhověl (§ 31a zák. č. 82/1998 Sb.) a co do částky 101.900,- Kč jako nedůvodné nevyhověl.

Výrok o nákladech řízení odůvodnil užitím ustanovení § 142 odst. 3 o. s. ř. za použití vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů též „vyhl. č. 177/1996 Sb.“) a vyhl. č. 484/2000 Sb., kterou se stanoví paušální sazby výše odměny za zastupování účastníka advokátem nebo notářem při rozhodování o náhradě nákladů řízení v občanském soudním řízení, ve znění pozdějších předpisů (též „vyhl. č. 484/2000 Sb.“).

Žalobkyně podala proti tomuto rozsudku (též „napadený rozsudek“) včasné a přípustné odvolání.

Ohledně výroku pod bodem I. napadeného rozsudku vzala odvolání zpět ještě před tím, než něm bylo odvolacím soudem rozhodnuto.

Ve zbývajícím rozsahu navrhla změnu tak, že se žalované ukládá povinnost zaplatit jí částku 101.900,- Kč s příslušenstvím a nahradit náklady řízení před soudy obou stupňů.

Vyjádřila nesouhlas s tím, jak soud I. stupně zvažoval délku předmětného řízení. Podle jejího názoru měla být délka posuzována minimálně od 19. března 2002, kdy se připojila se svým nárokem na náhradu škodu v přípravném řízení.

Uvedla též, že v období od 25. března 2003, kdy došlo k podání žaloby, soud minimálně do 2. října 2007 nekonal a průtahy v předmětném řízení byly fakticky až do 12. ledna 2010, kdy došlo k nařízení hlavního líčení. Předmětné řízení trvalo velmi dlouho. Tím se stalo, že je vymožitelnost rozsudku vydaného v předmětném řízení v současné době nulová. Kdyby byli obžalovaní odsouzeni dříve, mohla se plnění od nich domoci lépe než v současné době.

Nesouhlasila taktéž s tím, jaké učinil soud I. stupně závěry se zřetelem k tomu, že je právnickou osobou, a to, že pro ni nešlo o řízení rozhodující a škoda nebyla příliš vysoká a že nepodala adekvátní prostředek ke zrychlení řízení. Podle jejího názoru by soud neměl činit rozdíl mezi nárokem právnické a fyzické osoby, neboť obě by si měly být před zákonem rovné.

Uvedla dále, že v obdobné věci žalovaná poskytla za trestní řízení trvající také osm let dobrovolně zadostiučinění ve výši 68.000,- Kč. K tomu předložila k důkazu stanovisko žalované ze dne 10. října 2011.

Žalovaná ve vyjádření k odvolání navrhla potvrzení napadeného rozsudku v rozsahu dotčeném odvoláním.

Odvolací soud při nařízeném jednání (§ 214 odst. 1 o. s. ř.) nejprve podle ustanovení § 202 odst. 2 o. s. ř. odvolací řízení ohledně výroku pod bodem I. rozsudku soudu I. stupně zastavil (srov. výrok pod bodem I.).

Po té odvolací soud přezkoumal ve smyslu ustanovení § 212 a § 212a o. s. ř. napadený rozsudek ve zbývajícím rozsahu (tj. ve výroku o věci samé pod bodem II. a výroku o nákladech řízení pod bodem III.) i řízení, které předcházelo jeho vydání a při nařízeném jednání (§ 214 odst. 1 o. s. ř.) provedl ve smyslu § 213 odst. 4 o. s. ř. dokazování stanoviskem žalované ze dne 10. října 2011 (srov. příloha spisu).

Odvolací soud zjistil ze stanoviska žalované ze dne 10. října 2011, že bylo odpovědí na žádost K [redacted] Z [redacted] bytem v [redacted] (též „žadatelka“), zastoupené JUDr. Martinou Hrbatovou, advokátkou, se sídlem v Prostějově, Karlov 6, o poskytnutí zadostiučinění za nesprávný úřední postup podle zák. č. 82/1998 Sb. spočívající v nepřiměřené délce soudního řízení. Byl v něm shrnut průběh řízení vedeného pod sp. zn. [redacted] u Okresního soudu v Prostějově s tím, že obžaloba byla podána proti šesti obžalovaným dne 2. prosince 1999, žadatelka se připojila k nároku na náhradu škody dne 2. srpna 2001 a dne 23. února 2010 bylo rozhodnuto (mimo jiné) o uložení povinnosti jedné z obžalovaných nahradit škodu způsobenou žalobkyni ve výši 168.500,- Kč. Bylo v něm konstatováno, že došlo k nesprávnému úřednímu postupu a žadatelka má nárok na zadostiučinění ve výši 68.000,- Kč.

Po takto doplněném dokazování dospěl odvolací soud k závěru, že skutkový stav věci byl zjištěn tak, že je možno o ní rozhodnout (§ 153 odst. 1 o. s. ř.) a že odvolání je zčásti opodstatněné.

Podle ustanovení § 1 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za podmíněk stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.

Podle ustanovení § 5 zák. č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za podmíněk stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena: a/ rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, a b/ nesprávným úředním postupem.

Podle ustanovení § 13 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.

Podle ustanovení § 31a odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. bez ohledu na to, zda byla nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu.

Podle ustanovení § 31a odst. 2 věta druhá zák. č. 82/1998 Sb. při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Podle ustanovení § 31a odst. 3 zák. č. 82/1998 Sb. v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle ustanovení § 13 odst. 1 tohoto zákona, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k: a/ celkové délce řízení, b/ složitosti řízení, c/ jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, d/ postupu orgánů veřejné moci během řízení a e/ významu předmětu řízení pro poškozeného.

Podle ustanovení § 160 odst. 1 o. s. ř. uložil-li soud v rozsudku povinnost, je třeba ji splnit do tří dnů od právní moci rozsudku nebo, jde-li o vyklizení bytu, do patnácti dnů

od právní moci rozsudku; soud může určit lhůtu delší nebo stanovit, že peněžité plnění se může stát ve splátkách, jejichž výši a podmínky splatnosti určí.

Odvolací soud je toho názoru, že částku 5.500,- Kč za přiměřené zadostiučinění, které ve smyslu ustanovení § 31a zák. č. 82/1998 Sb. žalobkyni náleží, považovat nelze. Tato částka totiž není dostatečným odškodněním za újmu, která žalobkyni vznikla v důsledku nepřiměřené délky předmětného řízení.

Soud I. stupně sice vycházel ze správných východisek (§ 31a zák. č. 82/1998 Sb.), avšak ne zcela správně se vždy vypořádal s jednotlivými faktory rozhodnými pro stanovení přiměřeného zadostiučinění.

Odvolací soud v této souvislosti odkazuje na závěry zaujaté v rozsudku velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 29. března 2006 ve věci „Apicella proti Itálii“, na závěry z něj čerpajícího rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky ze dne 21. října 2010, sp. zn. 30 Cdo 3026/2009 a též na závěry prezentované ve stanovisku občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu České republiky ze dne 13. dubna 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, které bylo vydáno v zájmu sjednocení rozhodování soudů prvních stupňů a soudů odvolacích v otázce postupu při stanovení přiměřeného zadostiučinění podle ustanovení § 31a zák. č. 82/1998 Sb. a aktuálně publikováno ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu České republiky pod „R 58/2011“.

Odvolací soud se s těmito závěry plně ztotožňuje, neshledává žádného důvodu se od nich jakkoli odchylovat a má za to, že dopadají na tuto věc. Se zřetelem k těmto závěrům považuje pak pro rozhodnutí o přiměřeném zadostiučinění, které ve smyslu ustanovení § 31a zák. č. 82/1998 Sb. žalobkyni náleží, za významné následující:

Předmětné řízení bylo poznamenána průtahy, což znamená nesprávný úřední postup (§ 13 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb.). V důsledku toho žalobkyni vznikla nemajetková újma. Žalobkyně má právo na přiměřené zadostiučinění (§ 31a zák. č. 82/1998 Sb.). Žalobkyni přitom nelze vytknout žádné jednání, které přispělo k průtahům v předmětném řízení (§ 31a odst. 3 písm. b/ zák. č. 82/1998 Sb.). To, že se žalobkyně nijak nesnažila o jeho urychlení, a to buď podáním formálního prostředku, kupř. stížností na průtahy adresovou předsedovi soudu či neformálně, kupř. žádostí o nařízení jednání či jakoukoliv urgencí, jí nelze přičítat k tíži. Úvaha soudu I. stupně o snížení základní částky, z níž se při určování výše přiměřeného zadostiučinění vychází, se zřetelem na toto jednání žalobkyně o 20 %, proto není případná. Třeba mít totiž na zřeteli, že při výkonu veřejné moci je orgán veřejné moci povinen činit úkony nebo vydat rozhodnutí v přiměřené době i tehdy, když účastníci nevyužívají prostředků způsobilých k odstranění průtahy v řízení spočívající v nečinnosti tohoto orgánu. Jde o obecnou povinnost orgánu veřejné moci. Lze tedy učinit závěr, že s ohledem na faktor jednání žalobkyně v předmětném řízení, není namístě snížení základní částky, z níž se při určování výše přiměřeného zadostiučinění vychází.

Nesprávně též soud I. stupně stanovil počátek délky předmětného řízení. Den, kdy došlo k podání obžaloby, není významný. Žalobkyně měla v předmětném řízení postavení poškozené a rozhodné období z hlediska ustanovení § 31a zák. č. 82/1998 Sb. u ní musí začínat dnem, kdy se připojila jako poškozená k předmětnému řízení s nárokem na náhradu škody, tj. 19. březen 2002. V tomto směru lze tedy dát odvolání žalobkyně za pravdu. Oproti soudu I. stupně třeba pak uzavřít, že délka předmětného řízení činila od 19. března 2002 do 7. května 2010, tj. (cca) osm let. O tom, že po tuto dobu bylo předmětné řízení postiženo průtahy, není žádných pochyb. Tato skutečnost bude zohledněna v následujícím výkladu, který bude věnován výpočtu výše přiměřeného zadostiučinění, které ve smyslu ustanovení § 31a zák. č. 82/1998 Sb. žalobkyni náleží.

Míru složitosti předmětného řízení zhodnotil soud I. stupně správně. Pro stručnost lze odkázat na příslušné pasáže odůvodnění napadeného rozsudku, které se této otázky týkají. Žalobkyně v tomto směru ani žádných námitek v odvolání neuplatnila. Není pochyb o tom, že předmětné řízení bylo velmi složité. Za takové situace lze uvažovat o snížení základní částky, z níž se při určování výše přiměřeného zadostiučinění vychází, až o 50 %. Ve výjimečných případech pak může dojít ke snížení i ve větším rozsahu. V zájmu zachování vztahu přiměřenosti mezi utrpěnou újmou a za ni poskytnutým zadostiučiněním, je namístě snížení v poměru jedné třetiny (1/3). Oproti snížení, které učinil soud I. stupně (30%), je toto snížení totiž přílehavější. Lze tedy učinit závěr, že s ohledem na faktor složitosti předmětného řízení, je namístě snížení základní částky, z níž se při určování výše přiměřeného zadostiučinění vychází, o jednu třetinu.

Význam předmětného řízení pro žalobkyni posoudil soud I. stupně taktéž správně. Ve vztahu k žalobkyni v ní nešlo o věc, s níž je spojována potřeba zvýšené péče soudu o rychlé vyřízení věci. Jako je tomu typicky v případech rodinně právních vztahů (zejména ve věcech péče o nezletilé a věcech o výživné), ochrany osobnosti, osobního stavu, pracovních právních vztahů či řízení o poskytnutí různých plnění ze strany státu (zejména sociální dávky, dávky důchodového pojištění, dávky zdravotního pojištění, podpora v nezaměstnanosti atd.). Žalobkyni se jednalo o nárok z titulu náhrady škody v trestním řízení. Přitom, jak správně zdůraznil soud I. stupně, tento nárok má původ v odcizených věcech (mobilní telefon, fotoaparát, peněžní hotovost), které nejsou pro existenci žalobkyně rozhodující a výše škody (18.681,40 Kč) není zvláště vysoká. Jiný názor, který v tomto směru prezentovala žalobkyně v odvolání, není správný. Význam předmětu předmětného řízení pro žalobkyni je tedy minimální. Za takové situace lze uvažovat o snížení základní částky, z níž se při určování výše přiměřeného zadostiučinění vychází, až o 50 %. Ve výjimečných případech pak může dojít ke snížení i ve větším rozsahu. V zájmu zachování vztahu přiměřenosti mezi utrpěnou újmou a za ni poskytnutým zadostiučiněním, je namístě snížení v poměru jedné třetiny (1/3). Lze tedy učinit závěr, že s ohledem na faktor významu předmětného řízení pro žalobkyni, je namístě snížení základní částky, z níž se při určování výše přiměřeného zadostiučinění vychází, o jednu třetinu.

Skutečnost, že žalobkyně nepodala adekvátní prostředek, který by směřoval k urychlenému řízení a pokud byla volána jako svědkyně k jednání, tohoto se nezúčastnila a svou neúčast omluvila, není pro posouzení faktoru významu předmětného řízení pro žalobkyni rozhodná a nelze v ní proto spatřovat důvod pro snížení základní částky, z níž se při určování výše přiměřeného zadostiučinění vychází. V tomto směru třeba dát za pravdu odvolání žalobkyně.

Za významné pak třeba považovat to, že žalobkyně je právnickou osobou (společnost s ručením omezeným). Ačkoli nelze mít za přílehavou argumentaci, že výše přiměřeného zadostiučinění musí být v případě právnické osoby vždy nižší než částka, která by v obdobném případě byla poskytnuta osobě fyzické, třeba brát zřetel k tomu, že nemateriální újma u právnických osob se zpravidla neprojevuje týmiž důsledky jako u osob fyzických. Smyslem poskytování kompenzace nemateriální újmy je totiž reparace úzkosti, duševního stresu v očekávání výsledku případu a nejistoty, což jsou pocity příznačné toliko pro osoby fyzické. Lze tedy uzavřít, že při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění není správné automaticky rozlišovat mezi osobami fyzickými a právnickými, nicméně nelze pominout, že v případě právnické osoby vzniká nemateriální újma principiálně nižší, což se musí odrazit při stanovení základní částky, z níž se při určování výše přiměřeného zadostiučinění vychází. Jiný názor, ať již zaujatý soudem I. stupně či žalobkyní, nelze mít za správný.

Částka 15.000,- Kč, z níž vycházel soud I. stupně, je v poměrech v České republice přiměřeným odškodněním za jeden rok řízení. S ohledem na to, že žalobkyně je právnickou osobou (společnost s ručením omezeným), při stanovení základní částky, z níž se při určování výše přiměřeného zadostiučinění vychází, nelze tuto částku automaticky přebírat.

Základní částka, z níž třeba při určování výše přiměřeného zadostiučinění v předmětném řízení vycházet, je pak 7.500,- Kč za jeden rok. Pro modifikaci (snížení o polovinu) této částky za prvé dva roky, jak je v poměrech České republiky běžné, nebyly v této věci shledány důvody.

Předmětné řízení trvalo (cca) osm let (srov. předchozí výklad).

Základní částka, z níž třeba při určování výše přiměřeného zadostiučinění v předmětném řízení vycházet, činila za celou dobu předmětného řízení 60.000,- Kč (výpočet: 7.500 x 8). Pro závěr o konečné výši přiměřeného zadostiučinění v předmětném řízení třeba vzít v úvahu dva faktory, a to: 1/ složitost předmětného řízení, což je důvodem pro snížení o jednu třetinu, tj. o 20.000,- Kč a 2/ význam předmětného řízení pro žalobkyni, což je dalším důvodem pro snížení o jednu třetinu, tj. o 20.000,- Kč (srov. předchozí výklad).

Výslednou částku 20.000,- Kč (výpočet: 60.000 – 20.000 – 20.000) třeba mít pak za přiměřené zadostiučinění podle ustanovení § 31a zák. č. 82/1998 Sb.

Odvolací soud má za to, že při stanovení výsledné částky 20.000,- Kč bylo plně respektováno to, aby byl zachován vztah přiměřenosti mezi utrpěnou újmou a za ni poskytovaným odškodněním, dále to, aby tato částka byla odpovídající konkrétním okolnostem tohoto případu a konečně též to, aby tato částka byla v souladu se závěry zaujatými v rozsudku velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 29. března 2006 ve věci „Apicella proti Itálii“, v rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky ze dne 21. října 2010, sp. zn. 30 Cdo 3026/2009 a též ve stanovisku občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu České republiky ze dne 13. dubna 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, které bylo vydáno v zájmu sjednocení rozhodování soudů prvních stupňů a soudů odvolacích v otázce postupu při stanovení přiměřeného zadostiučinění podle ustanovení § 31a zák. č. 82/1998 Sb. a aktuálně publikováno ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu České republiky pod „R 58/2011“.

Se zřetelem k tomu, že na přiměřeném zadostiučinění se žalobkyni již dostalo 5.500,- Kč (které jí bylo pravomocně přiznáno výrokem pod bodem I. napadeného rozsudku), lze uzavřít, že žalobkyně má vůči žalované právo na přiměřené zadostiučinění ve výši 14.500,- Kč (výpočet: 20.000 – 5.500).

Bylo tedy plně odůvodněno uložit žalované povinnost zaplatit žalobkyni částku 14.500,- Kč (§ 31a odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb.) v přiměřené (patnáctidenní) lhůtě k plnění (§ 160 odst. 1 věta za středníkem o. s. ř.).

To, že žalovaná poskytla žadatelce K [redacted] Z [redacted] za trestní řízení trvajícím také osm let dobrovolně zadostiučinění ve výši 68.000,- Kč, je pro rozhodnutí v této věci zcela bez významu. Navíc nelze přehlédnout významný nepoměr mezi výší škody, kterou uplatnila v trestním řízení žadatelka K [redacted] Z [redacted] (168.500,- Kč) a v předmětném řízení žalobkyně (18.681,40 Kč).

Ani zbývající úvahy žalobkyně, že v důsledku velmi dlouhého trvání předmětného řízení se stalo, že je vymožitelnost rozsudku vydaného v předmětném řízení v současné době nulová a kdyby byli obžalovaní odsouzeni dříve, mohla se plnění od nich domoci lépe než v současné době, nelze mít v této věci za významné.

Rozhodnutí soudu I. stupně v zamítavém výroku o věci samé pod bodem II. lze mít pak ohledně částky 14.500,- Kč za věcně nesprávné a ohledně částky 87.400,- Kč za věcně správné.

Odvolací soud proto napadený rozsudek v zamítavém výroku o věci samé pod bodem II. ohledně částky 14.500,- Kč podle ustanovení § 220 odst. 1 písm. b/ o. s. ř. změnil tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku 14.500,- a ohledně částky 87.400,- Kč podle ustanovení § 219 o. s. ř. potvrdil (srov. výrok pod bodem I.).

O nákladech řízení rozhodl odvolací soud podle ustanovení § 142 odst. 3 a § 224 odst. 1 a 2 o. s. ř., neboť žalobkyně měla částečný úspěch ve věci, v níž rozhodnutí o výši plnění záviselo na úvaze soudu. Výhodiskem pro stanovení sazby odměny advokátce za zastupování žalobkyně přitom byla částka 20.000,- Kč, kterou třeba považovat za předmět řízení před soudy obou stupňů (§ 2 vyhl. č. 484/2000 Sb.).

V řízení před soudem I. stupně se jednalo o náklady sestávající z odměny advokátce za poskytování právní služby ve výši 10.700,- Kč a náhrady hotových výdajů advokátce ve výši 600,- Kč (výpočet: 300 x 2), a to při učinění dvou úkonů právní služby (tj. převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby), tj. celkem 11.300,- (§ 137 o. s. ř., § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., § 3 odst. 1 bod 4/ vyhl. č. 484/2000 Sb.).

V řízení před odvolacím soudem se jednalo o náklady sestávající z odměny advokátce za poskytování právní služby ve výši 10.700,- Kč, náhrady hotových výdajů advokátce ve výši 600,- Kč (výpočet: 300 x 2), a to při učinění dvou úkonů právní služby (tj. sepsání odvolání, účast na jednání před soudem), náhrady za promeškaný čas ve výši 600,- Kč (výpočet: 100 x 6) a náhrady cestovních výdajů ve výši 2.806,- Kč, tj. celkem 14.706,- Kč (§ 137 o. s. ř., § 13 odst. 1 a 3, § 14 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., § 3 odst. 1 bod 4/ vyhl. č. 484/2000 Sb.).

Celkové náklady žalobkyně pak činily 26.006,- Kč (výpočet: 11.300 + 14.706).

O místu plnění (k rukám advokátky) bylo rozhodnuto podle ustanovení § 149 odst. 1 o. s. ř. a přiměřené lhůtě k plnění (do patnácti dnů od právní moci rozsudku) podle ustanovení § 160 odst. 1 věta za středníkem o. s. ř. (srov. výrok pod bodem II.).

V řízení přitom nevyšlo najevo ničeho, co by svědčilo pro závěr o výjimečném nepřiznání – ať již zcela nebo zčásti – náhrady nákladů řízení žalobkyni (§ 150 o. s. ř.).

Poučení: Proti výroku pod bodem II. tohoto rozsudku, jímž byl rozsudek soudu I. stupně potvrzen, není přípustné dovolání, ledaže na základě dovolání podaného do dvou měsíců ode dne doručení k Nejvyššímu soudu České republiky u soudu, který rozhodoval v prvním stupni, dospěje dovolací soud k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam; jinak proti tomuto rozsudku není přípustné dovolání.

V Praze dne 18. října 2011

JUDr. Jana Knotková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Alena Ciprovska